

Άργος, ο πιστός σκύλος του Οδυσσέα...

Ο Άργος είναι ένας από τους συμπαθέστερους «ήρωες» της Οδύσσειας. Δίκαια η ανεπανάληπτη αγάπη του για τον Οδυσσέα τον ανέδειξε σε αιώνιο σύμβολο αφοσίωσης.

Παρότι σύντομη, η σκηνή στην οποία πρωταγωνιστεί είναι ομολογουμένως συγκλονιστική.

Παραμελημένος για είκοσι ολόκληρα χρόνια εξαιτίας της ασπλαχνίας των ανθρώπων, έχοντας εισπράξει ελάχιστα απ' όσα τού όφειλε η ζωή, αφημένος να σέρνεται στις κοπριές γεμάτος τσιμπούρια, με τις δυνάμεις του να τον έχουν εγκαταλείψει προ πολλού, ο Άργος υπομένει αγόγγυστα τη σκληρότητα της σκυλίσιας του ζωής.

Ζαρώνει σε μια γωνία, αρνούμενος πεισματικά να εγκαταλείψει τα εγκόσμια, λες και ο κύκλος του στον μάταιο τούτο κόσμο δεν έχει ακόμα κλείσει.

Λες και περιμένει κάτι —ή κάποιον— που θα σηματοδοτήσει τη δίχως επιστροφή αναχώρησή του.

Η εικόνα του Οδυσσέα, στα χέρια του οποίου μεγάλωσε, είναι φαίνεται βαθιά χαραγμένη στη μνήμη του. Μόνον όταν το φάντασμα του “αφέντη” του θα πάρει μπροστά του σάρκα και οστά, ο Άργος αναπαυθεί εν ειρήνη, μακριά από την παγερή αδιαφορία των ανθρώπων.

Ο Οδυσσέας επιστρέφει.

Το φάντασμά του παίρνει επιτέλους σάρκα και οστά.

Σαλεύει χαρούμενος την ουρά του και κάνει να κινηθεί προς το μέρος του, να τριφτεί στα πόδια του για τελευταία φορά.

Δεν έχει ωστόσο τις αναγκαίες για ένα τέτοιο εγχείρημα δυνάμεις.

Την ώρα που ο Οδυσσέας και ο Εύμαιος περνούν το κατώφλι της μεγάλης αίθουσας, ο Άργος αφήνει στο χώμα την τελευταία του πνοή.

Μια τόσο δυνατή αγάπη, σαν κι αυτήν του Άργου για τον Οδυσσέα και του Οδυσσέα για τον Άργο, δεν χρειάζεται την άμεση σωματική επαφή για να εκραγεί. Της αρκεί μια μόνο κίνηση, ένα νεύμα, μια τρυφερή ματιά.

Ο Άργος κάνει αυτήν την κίνηση.

Και ο Οδυσσέας του την ανταποδίδει.

Όχι κινούμενος προς το μέρος του —αφού αν έκανε κάτι τέτοιο θα πρόδιδε την αληθινή του ταυτότητα και θα έθετε σε κίνδυνο τόσο τα σχέδια όσο και τη ζωή του—, αλλά κοιτάζοντάς

τον και αφήνοντας ένα δάκρυ να κυλήσει στο μάγουλό του.

Με την αλάνθαστη «έκτη αίσθησή» του, ο Άργος καταλαβαίνει. Δεν χρειάζεται να συνεχίσει πλέον την επίπονη προσπάθειά του.

Οσμίζεται στον αέρα τη μυρωδιά που αφήνουν τα έντονα συναισθήματα του “αφέντη” του, νιώθει την τρυφερότητα της ματιάς του, αισθάνεται τη θερμή των δακρύων του να τον τυλίγει σαν ζεστή κουβέρτα το καταχείμωνο.

Και αφήνεται να πεθάνει. Λυτρωμένος. Δικαιωμένος. Γεμάτος ευτυχία και ικανοποίηση.

Ευτυχισμένος που αξιώθηκε να ξαναδεί τον Οδυσσέα.

Και ικανοποιημένος που ο “αφέντης” του δεν τον ξέχασε, δεν έπαψε να τον αγαπά.

Και ίσως, συναισθανόμενος τους κινδύνους που κρύβει ένας φανερός αναγνωρισμός, ο

Άργος χαρίζει στον Οδυσσέα την τελευταία απόδειξη της αφοσίωσής του.

Ενώ φλέγεται από την επιθυμία να τον πλησιάσει, να τον αγγίξει, εντούτοις μένει μακριά, μετατρέποντας την τελευταία του πνοή σε μανδύα που αγκαλιάζει προστατευτικά τον Οδυσσέα.

(Από το διαδίκτυο)